

Namaz Ümmetiyiz

Nureddin Yıldız'ın 21.01.2018 tarihli (317.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Yüzeysel bir inceleme yapıp şöyle sorsak: Bir şehrin İslam ile bağlantısını, Müslüman olduğunu, orada Müslümanlar'ın o anda veya geçmişte yaşadığını simge olarak belgeleyebilecek İslam işareti nedir?

Bu soruya namazdan ya da namazın edası için kurulu camiden başka hiçbir şeyi kesin cevap olarak gösteremeyiz. Ramazan ayında oruç ileri çıkarsa da geriye kalan on bir ayda aynı durum geçerli değildir. Mesela hac da herkese mal olan bir ibadet değildir.

Allah Teâlâ camileri dünya toprağına bir mühür gibi koymuştur. Balkanlar'ın bir zamanlar İslam toprağı olduğunu gösterebilen yalnızca camileridir, gerisi tarih kitaplarında kalmıştır. Avrupa'nın herhangi bir kasabasında Müslümanlar'ın yaşayıp yaşamadığı, Türkler'in varlığı gibi soruların cevabı orada cami kurulup kurulmadığıyla ölçülmekte, cami kurulmuşsa bir grup Türk ya da Arap'ın yaşadığı söylenebilmektedir. Almanya'nın bir kasabasında neden cami bulunmadığı sorusuna da 'orada sadece Alman olanların yaşadığı' türünden cevaplar verilip cami bulunmaması bununla açıklanmaktadır. Anadolu'da bir köy görüldüğü zaman evlerinden önce camisi göze çarpar. Camisi bulunan bir köy de o köy hakkında insana kanaat kullandırır, köyün girilip yemek sofrasına oturulabilecek bir yer olduğu söylenir.

Bu yüzeysel tespitin kesin sonucu odur ki cami, İslam'ın mührüdür. Cami kadar da İslam mührünü açık şekilde gösterebilecek başka bir işaret yoktur. Tarih bin dört yüz seneden beri böyle söylemekte, gözümüz de bunu görmektedir. Müslümanlar olarak Rabbimize, yeryüzüne mührünü vurduğu namazı kabul eden ve kılan kimseler olmamız bakımından hamd etmeliyiz.

Yeryüzünde İslam mührünün camiler-minareler olduğunu bildikten sonra şunu da bilmemiz lazımdır ki Allah, namaz kılan ve namazla mühürlenmiş bir ümmet istemektedir. Gayet açık şekilde ve herkesin anlayabileceği ama kimilerinin rahatsız da olabileceği bir hakikati dillendirebiliriz: Dünyanın herhangi bir yerinde, mesela Endonezya'da, İslam'ın gelişmesini ve Müslümanlar'ın güçlenmesini namazdan başka herhangi bir başlıkla direkt anlatamayız. İslamî bankaların çoğalması İslam'ın güçlendiğini göstermez, nitekim İngiltere'de de böyle bankalar bulunmaktadır. Siyasî iktidarda Müslüman desteğinin bulunması da İslam'ın güçlendiğini göstermez; cuma namazını kıldırma görevini kanunla vali üstlendiği gün İslam güçlenir.

Çünkü Allah Teâlâ toprağına camileri mühür olarak vurdurduğu gibi müminlerin alınlarında da secde izi bulunmasını istemektedir. Bu seviyeye gelene kadar yapılanlarda biz hâlâ İslamlaşma ve İslam'ı yerleştirme çalışması yürütüyoruz demektir. Çocuklarımızın imam-hatip liselerinde hatta Kur'an kurslarında okumaları dahi İslamlaşmamızın mührü değildir; sabah namazına kalkan gençler İslam'ın mührüdürler. Sabah namazına kalkıp abdest alan delikanlılar, Asiyeye misali kızlar ümmetin geleceği olabilirler. O abdestin alınacağı ana kadar geçen sürede ise İslam mührünün vurulma vaktine giderken mücadelemiz sürüyor demektir.

Şunu özellikle vurgulamamız gerekir ki sahibi Müslüman olan fabrikalar, sahibi Müslüman olan ve faiz almayan bankalar bulunması veya insanların hacca gidebilmek için kuraya girmek zorunda kalmaları elbette birer gösterge olmakla beraber, yine de namaz gibi birer mühür değildir. Fakat Allah Teâlâ, sabah güneşi doğmadan ışıkları yanmış evler, güneş doğmadan önce uyanmış Müslümanlar istemektedir. Bu gerçekleşmedikçe de İslam namına çok şey başardığımızı iddia etmek zordur.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, İslam'ın son izinin yani son resmî göstergenin namaz olduğunu buyurmaktadır. Namazımız ayakta değilken ve toplum olarak sahiplendiğimiz bir ibadet konumuna yükseltilmemişken, onu yerine getirmekle mükellef müminler güneş doğmadan

Önce ifa etmek için uyanmamışken, valiler kanun gereği şehrin en büyük camisinde cuma namazı kaldırmıyorlarken namaz hâlâ topluma vurulmuş bir mühür değildir. Evet, kılınıyor olabilir ya da başka ibadetler de yerine getiriliyordur ama bunlar İslam'ın toplumu kuşatmış en kesin ve resmî göstergeleri değildirler.

Namaz bu ümmetin sloganıdır. Müezzin tekbir getirmeye başladığında sloganımız tekrarlanıyordur. Allah ile ilişkimizin devam ettiğini, son halkanın kopmadığını gösteren büyük ibadetimiz namazdır. Allah Teâlâ böyle irade etmekte, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem böyle istemektedir. Rabbimiz kitabında Mekke'li müşrikler için, "iman edip namaz kılarlarsa kardeşiniz olurlar" buyurmaktadır. Kardeşliğimiz lafla perçinlenmez ve müminleri namazdan başka bir şey toplayamaz. Namazdan başka toplayıcıları menfaat alıp götürür. O toplama menfaat kadar toplamadır. Namazın bir araya getirmesi Allah için olduğundan, Allah'ın kudreti kadardır ve gerçekten toplar. Gerçek bir namaz müminin çadırıdır.

Müslümanlar olarak olumlu gelişmelere şükretmeli, 'elhamdülillah' demeliyiz. Ancak geleceğimiz namazımıza bağlıdır. Aksi takdirde şahıslarla ayakta duran gelişmeler yaşanır. Bir vakfın veya siyasi partinin desteklemesiyle gelişme manzaraları görülür; o müessese hafif bir gevşediğinde ise yapılan iş de gevşer. Ebedî göstergemiz ve göklerle bağlantımız namazdır. Bunun için biz namaz ümmetiyizdir. Namaz kadar can alıcı ikinci bir göstergemiz olamaz. O kadar ki sokaklarımızın başörtülü kızlarımızla dolu olması bile İslam'ın tam olarak yerleştiğini göstermez; illa ki camiler dolmalı, camiler yetersiz kaldığından şehrin en büyük boş alanları cuma musallası olarak tayin edilmelidir.

Bu neye işaret etmektedir? Neye yatırım yapacağımıza ve gidişatımızı ne üzerinden ölçeceğimize.

Ve bu tabii ki oruç ibadetimizi veya başörtüsünün yaygınlaşmasını hafife almayı gerektirmez, önemsiz olduğunu söyleme cüretine sebebiyet vermez. Oruç bir şova dönüştürülebilir, tesettür moda kurban edilebilirse de namaz için böyle ihtimaller de yoktur.

Teşvik örneği olması bakımından şunu zikredebiliriz: Bir yerde kurulacak organize sanayi bölgesi düşününüz. Mesela beş yüz katılımcılı bir bölge olsun. Buranın tam ortasına minareli bir cami yapıp açılışından sonra etrafında sanayicilere yer hazırlanması, Allah'ın izniyle bunu tam bir kanaat ve inanç ile söylüyorum ki, her dükkân için değil bir koç, birer sürü kurban edilmesinden çok daha etkilidir ve önce camisi inşa edilip iş yerleri daha sonra bina edilmiş bir yerin bereketine yetişemez.

Camiye yaptığımız yatırım ve namaza gösterdiğimiz alaka, Allah'tan bize inen rahmetin boyutunu gösterir. Allah'tan rahmeti namazımız kadar alırız. Duamıza cevabı namazımız kadar görürüz. **Ev alırken camiye yakın olanı, okul seçerken namaza uygun ders seçilenini, evlenirken namazlı eş adayını ararız. Bu arada da asla ve kata, "kılmıyor ama evlenince kılacağına söz veriyor" tuzağına aldanmayız. Bugüne kadar Allah'ı kandırmaya çalışanın evlenince eşini kandırmayacağını kimse iddia edemez. Allah'ın hatırı için namaza uyanmayanın eşinin hatırına namaz kılması mümkün değildir.**

Bereket için önce namaz, huzur için önce namaz, takva için önce namaz, İslam toplumu için önce namaz. Çünkü biz namaz ümmetiyiz. Bu noktada ne slogana ne edebiyata gerek yoktur. Namaz gibi büyük bir ibadetimiz daha yoktur. Cihat bile namazlı toplumu koruduğu için yüksekte durabilmektedir. Camilerimiz tapularımız, huzur kaynaklarımızdır. Kıyamete kadar da camilerimiz ve namazımız Rabbimizin izniyle baki kalacaktır.

Namazsız olandan hayır gelmez. Baliğ olduğu günden itibaren çocuklarımız namaz kılmalı, okullarını işlerini namaza göre ayarlamalı, eşleri namazlı olmalıdır. Zira Efendimiz aleyhissalatu vesselam, kıyamet gününde Allah'ın müminlere ilk sorgusunun farz namazlar üzerinden olacağını haber vermektedir. Bir mümin şayet namaz hesabını geçebilirse gerisi kolay olacaktır ama namazda takıldıktan, sahibini bunaltıttıktan sonra o kişiyi ramazan orucu kurtarmaz. Çünkü yıllık bir ibadeti

kimse günlük ibadetin yerine oturtamaz. İnsanın böbrekleri sapasağlamsa da yaşaması için ciğerinin sağlam olması lazımdır. Allah'ın huzuruna olgun ve bütün bir Müslümanlık ile çıkmak, dosyamız ilk açıldığında da namazın göze batmamasını sağlamak gerekir.

Çocuklarımızın gidişatını, toplumsal mevkimizi, aile ilişkilerimizi namaza göre belirlemeliyiz. Yeni bir ev alacağımız zaman denize bakan, ağaçlık, çevresi hoş manzaralı daire aradığımız gibi mesela mahalle camisinde sabah namazı kılarak orada yaşayanların camiye devamlılığını görme yoluyla da evin etrafını test etmeliyiz. Üç yüz dairenin bulunduğu bir siteden ev alırken şunu hesap etmeliyiz: Üstünkörü bir hesapla burada yüz elli erkek yaşamakta, bunların Müslüman olmayanı veya hastasını çıkardığımızda geriye yüz kişi kalmakta ama sabah namazında imam üç kişiyle cemaat oluyor ise biz sırf deniz manzarası var diye o mevkiden daire alamayız. Orada bereket olmaz, oraya rahmet az iner.

Müslümanlar'ın Allah ile namaz kadar büyük başka bir bağlantıları yoktur. Başka herhangi bir ibadeti bunun yerine oturtamayız. Allah'ı bilen, Peygamber'i tanıyan ve akıllı hiçbir Müslüman da kimse hakkında "namaz kılmıyor ama efendi biri..." gibi tarifler söylemez. Namaz bedende ruh gibidir. İnsan hakkında "alkolü-sigarası yok, örgütçü değil, hırsızlık yapmadı, diplomalı, çok değerli..." gibi tanımlardan sonra "ama namaz kılmıyor" demek o kişi hakkında "eli-gözü-kulağı var ama ruhu yok" demek gibidir. Organlar ölüde de bulunur ama işe yaramazlar.

Rabbimiz, Müslüman olduğunu söylediği hâlde Müslümanlığı kalbine oturmamış kimseleri bize tanıtırken, "namaza tembel hâlde kalkarlar" buyuruyor. Müslüman'ın en büyük emeli olan cennetin anahtarı konumundaki namazı yokuşa süren, ona mesafemizi geciktiren bir tavrı asla benimseyemeyiz. Nitekim Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, Buharî ve Müslim'de rivayet edilmiş bir hadis-i şerifinde bizi açık dille şöyle ikaz etmektedir:

"Sizden birinizin evi önünden bir dere aksa ve o kişi dereye her gün beş defa yıkansa üzerinde kir kalır mı?" Sahabiler bu soruya "kalmaz ya Resûlallah" diye karşılık verdiklerinde Peygamber aleyhisselam, "işte namaz böyledir" buyurmuş: "Günde beş defa namaz kıldığınızda üzerinizde günah kalmaz." Bütün günah aflarında olduğu gibi bu durumda da kul hakkının hesaba dâhil edilmediği tabii ki malumdur ancak günde beş vakit kibleye dönüp tekbir getiren biri helalleşip kul hakkından temizlenmeyi de herhâlde düşüncektir.

Aslında 'namaz ümmetiyiz' başlığıyla bu dersi sizlere arz etme sebebim, mevcut sıkıntılarımız ve yaşamakta olduğumuz siyasî-askerî-iktisadî darboğaza karşı aşağıda okuyacağımız hadis-i şerifin hakikatini dile getirmektir. Bu mevzuyu işleme nedenimiz bu hadis-i şerifteki hakikattir.

Hepimizin bildiği bir gerçek var ki Endonezyalılarından Türk'üne kadar bütün Müslümanlar olarak, dünyanın boğazımızı sıktığı bir dönem yaşamaktayız. Siyasî olarak rahat olmamız bir kenara, uyuyabilecek durumda değiliz ve boğuluyoruz. Askerî açıdan ümmetimizin serveti birbirini öldüreceği silahlara harcıyor. Bunu kenara koyup devletlerin uğraşacağı bir sorun diye görsek bile evlerimizde huzur bulunmayışı gerçeğinden kaçamıyoruz. İmtihana hazırlanan talebelere hangi bölümde okumak istediği sorulsa psikiyatri cevabını veriyorlar. En yüksek puanla bu bölüme girilebiliyor; çünkü delirmiş bir toplum görülüyor ve paranın bu işte olduğu düşünülüyor. Cincilik de psikiyatri de pedagoğluk da para ediyor. Hemen her üniversitenin psikoloji bölümü var. En çok satılan ilaçlar antidepresanlar. İnsanlar çıldırmak üzereler. Devletler çapında da insanlar bazında da bir çıldırmanın eşliğine gelindi.

Dünyanın zaten böyle bir yer olduğunu söyleyip işin içinden çıkmayı deneyecek olsak, evet, doğru; dünya böyle bir yerdir ama biz Müslümanlar olarak neden birbirimizle boğuşalım diye de düşünmemiz gerekmektedir. İyi Müslümanlık sergileyen ashab-ı kiram zamanında da sıkıntılar görülmüş, onlar da darboğazdan geçmişlerdi fakat eşleriyle baş başa kaldıkları evlerinde cennet misali hayat yaşıyorlardı. Ali radiyallahu anh siyasî açıdan zor günler geçirmişti ama evine gittiğinde kendini dünyadaki cennette sanıyor, sabahları evinden dinç çıkabiliyordu. İşyerinden çıktıktan sonra gece

yarısına kadar kahvede-dernekte zaman geçiren bizler gibi değildi. Aslında bizim de sığınıp huzur bulabileceğimiz evlerimiz yok değildir ama gözümüz karardığından önümüzü görme imkânımız kalmamıştır.

Bunun Washington'da, Güney Afrika'da ya da Londra'da böyle olması normaldir, onlar müstahaktır ama neden Mekke'de, İstanbul'da, Çankırı'da, Diyarbakır'da böyle olsun? Namaz kılan Kars, Ardahan, Rize halkı neden böyle yaşasın? Bu soru hem ümmet-i Muhammed çapında hem aileler bazında hem de teker teker fertler planında geçerlidir. Bizler ya Allah'ın zimmetinde olmak ya da şeytanın kovaladığı tipler olarak kalmak mecburiyetindeyiz.

Müslim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Efendimiz aleyhissalatu vesselam, "kim sabah namazını kılsa o Allah'ın korumasındadır" buyurmaktadır, "Allah'ın korumasında olan birisiyle sakın kavgaya etmeyiniz, çünkü Allah koruduğu kimseyi savunur."

Seksen milyon insandan oluşan toplumumuzdaki çocuklar ve özürülleri çıkarıp altmış milyonluk kitle olarak sabah namazında parmak izimizi vermediğimiz sürece toplumumuz Allah'ın zimmetinde ve korumasında değil demektir. İşte kaybettiğimiz şifre budur. Sivil toplum kuruluşlarımız ve resmî müesseselerimiz Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in doğum haftasıyla uğraşacak yerde namaz kampanyaları yürütmelidirler. Onun doğumunu yenilemek mümkün değilken sabah namazını her gün yenileyebiliriz ve böylece o da her gün içimizde olur. Diğer bir örnekle, 'babasının ruhu için' mevlit okutan biri bunun yerine 'babasının ruhu için' sabah namazını şehrin büyük camisinde topluca kılma davetleri uygulasa milyar kere daha faziletli bir iş yapmış olur. Ölen babasının ruhu için çömlekler dolusu yemek yiyen, zenginlere ziyafet verenler aldanmaktadır. Babalarımız ve bizden önce Allah'a kavuşan yakınlarımız mezarlarında bizi sabah namazı haberleriyle beklemektedirler. Ama bu seçenek zor olandır...

Allah'ın himaye ettiği bir toplum, bugün içinde bulunduğumuz derecede darmadağın ve perişan olamayacak bir toplumdur. Ümmet-i Muhammed namaz ümmetidir, namazıyla da Allah'ın himayesindedir. Namazla bağları güçlenmiş bir toplumun vakit sorunu yaşamaması da beklenir. Zira namazımız aynı zamanda alarmımız gibidir. Uyku düzenimiz yerleşir, vaktimiz bereketlenir ve düzenlenir. Bir arada oluşumuz namaz sayesinde perçinlenir.

Lâkin camiler emekliler ve ihtiyarlar tarafından doldurulur, saflar evde bunaldığı için camiye bir nevi mecburiyetten uğrayanlarca dolarsa Allah'ın rahmeti de bize kısıtlı miktarda iniyor demektir. Koruma bandımızda sabah, öğle, ikindi, akşam, yatsı, cuma namazlarımız vardır ve bunlardan biri zedelendikçe rahmet eli üzerimizden uzaklaşır. Namaza Allah'tan ne kadar rahmet umuyorsak o derece yaklaşmak zorundayız.

Bu cümlelerin nefsimize ağır gelip gelmediği önemli değildir –hiç önemli değildir. Din budur ve biz bu günden sonra dine şekil verebilecek değiliz ya da Allah'ın namaz dini olarak önümüze koyduğuna bugünden sonra oruç merkezli bir anlayış üretmeyiz. Dinin direği namazdır, dini havada direksiz tutamayız.

Kendi nefsim için ders, bu cümleleri okuyanlar için de ölümsüz bir hatıra olsun diye Muhammedü'n-Resûlullah Efendimiz aleyhissalatu vesselama ait bir anıyı burada zikretmeli, namaz ümmeti olduğumuz sloganının nereden kaynaklandığına işaret etmeliyiz.

Aişe anamız -radiyallahu anha- Buharî, Müslim ve diğer hadis kitaplarımızda geçen oldukça sahih bir hadiste Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin son gününü ve son namazını anlatır. Kıyamet gününde ümmetinden olmakla övünüp şefaatiyle cennete gireceğimiz Efendimiz'e dair bu paragrafları dikkatle okumalı, idrak etmeliyiz. Zaten okumakla değil, üzerinde düşünmekle etki edecektir:

“Nebi sallallahu aleyhi ve sellem hastalığı son günlerinde ağırlaşmıştı. Bir ara, ‘insanlar namaz kıldı mı?’ diye sordu. Biz de ‘hayır, seni bekliyorlar’ dedik. ‘Benim için leğene su koyun’ dedi. Dediğini yaptık, leğene oturup yıkandı ve namaz için mescide çıkmak istedi. Ayağa kalkınca bayıldı, düştü. Bir ara tekrar kendine geldi ve ‘insanlar namaz kıldı mı?’ diye sordu. Bizler ‘hayır ey Allah’ın Peygamberi, seni bekliyorlar’ dedik. Şöyle buyurdu: ‘Benim için leğene yine su koyun.’ Oturup leğende yıkandı, sonra namaz kılmak için mescide gitmek isterken tekrar bayıldı.

Sonra kendine gelince yine ‘insanlar namaz kıldı mı?’ diye sordu. Biz de ‘hayır, seni bekliyorlar’ dedik.

İnsanlar mescitten ayrılmamış, yatsı namazı için Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemi bekliyorlardı. Bunun üzerine Peygamber aleyhisselam, Ebu Bekir’e, Resûlullah’ın namaz kıldırmasını ona emrettiğinin bildirilmesini istedi. Ebu Bekir yumuşak kalpli biriydi ve peygamberi orada bayılmışken namaz kıldıramayacaktı. Ömer’e, ‘Ömer, insanlara namazı sen kıldır’ dedi. Ömer ise ‘sen buna daha layıksın’ diye karşılık verdi, ‘Resûlullah görevi sana verdi.’

Ebu Bekir o günlerde namazları kıldırdı. Sonra Nebi sallallahu aleyhi ve sellem kendinde hafif bir düzelme gördü ve iki kişinin arasına girerek öğle namazı için mescide çıktı. O esnada Ebu Bekir insanlara namaz kıldırıyordu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem geldiğini görünce geri çekilmek istedi ama Resûlullah ona çekilmemesi için işaret etti. Peygamber aleyhisselam, amcası Abbas’a ‘beni Ebu Bekir’in yanına oturtun’ buyurdu. Onu Ebu Bekir’in yanına oturtular ve Ebu Bekir, Nebi sallallahu aleyhi ve sellem, cemaat de Ebu Bekir’in namazına uydu. Orada Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile son cemaat namazını kıldılar.”

Bakınız, yürüyeceği bir yol yoktu; evinin kapısını açınca namaz kıldıracağı mihrap hemen oradaydı. Bu kadarlık mesafeyi yürüyemeyecek hâldeydi. Bu ümmetin peygamberinin son namazı bu macera ile kılındı. Böyle bir peygamberin ümmeti şimdi dizi-film seyretmekten namaza vakit bulamaz mı olmalıydı...

Bir başka örneği İbni Abbas radiyallahu anhüma anlatmaktadır. Ömer radiyallahu anhin sabah namazını kıldıracağı esnada hain bir Mecusi tarafından hançerlenip evinde iki buçuk gün kadar kanı akarak yaşadığı esnada, baygın hâlde yatarken yaşananları İbni Abbas anlatıyor:

“Gelenler ölüp ölmediğini merak ettiler, her gelen onun yaşadığını görmek istiyor, meraklanıyordu. Kimi adını çağırıyor, kimi dürtüyor ama uyandıramıyorlardı. Ensar’dan Medineli biri geldi ve ‘boşuna uğraşmayın’ dedi, ‘onu öyle hareket ettiremezsiniz. Namaz vaktinin geldiğini söyleyin, kalkacaksa kalkar.’”

Yani ölüm testini namaz üzerinden yapmışlar.

İbni Abbas, “ey müminlerin emiri, namaz vakti!” diye seslendiğinde Ömer radiyallahu anh hemen uyanmış ve komaya girmeden önce namaz kılıyor olduğunu hatırlayıp “insanlar namazı kıldılar mı yoksa!” deyivermiş. İbni Abbas radiyallahu anh, “evet, biz namazı kıldık” diye söyleyince de müminlerin halifesi, “Namazı olmayan İslam, İslam değildir. Ben namazsız nasıl yaşarım” diye karşılık vererek kalkmış. Teyemmüm aldırılmışlar. İbni Abbas’ın deyişiyle yarasından kanlar boşalır hâldeyken, Ömer radiyallahu anh yarım bırakmak zorunda kaldığı sabah namazını tamamlamış.

Kıyamet gününde Ömer radiyallahu anh, iki kişinin kollarına girerek namaz kılmaya gelen Peygamber’inin mesajını almış biri olarak dirilecek ve huzura çıkacak.

Düğün günü kuaförde saçlarını yaptırdığı için abdest almama fetvası arayan gelinin durumunu bu Ömer’e bir sormak lazım.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

*Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve
selam olsun.*